

در دیدار فعالان سیاسی اصلاح طلب با رئیس جمهوری چه گذشت؟

اکثریت موافق، اقلیت پر صدا

صفحه ۴

آمارها علیه ادعاها
هستند

مقرا قربانیان اصلی
زایش قیمت انرژی

صفحه ٦

گلیس از برگزیت پشیمان
شده است؟

لندن در دوراهی اروپا

صفحه ۵

شوڪ دو ميليارڊ ڊلاري به بازار ارز

تغییر زمین بازی یا تکرار خطا؟

صفحه ٦

چگونه صنایع دفاعی ایران محاسبات آمریکا و متحدانش را برهم زد؟

تولید در دل جنگ

داد که هرگونه ماجراجویی جدید با پاسخ متناسب روبه‌رو خواهد شد.

هزینه‌های اقتصادی و امنیتی این درگیری‌ها برای کشورهای منطقه نیز قابل چشم‌پوشی نبود. اختلال در امنیت گذرانی، افزایش هزینه‌های بیمه و نااطمینانی سرمایه‌گذاری، پیامدهای جانبی سیاست‌هایی بود که با هدف تضعیف ایران طراحی شده بود اما دامن‌گیر کل منطقه شد.

تحولات اخیر نشان می‌دهد ایران برخلاف تصور دشمنان، حرف‌های جدی در عرصه دفاعی دارد. خودکفایی صنعتی، پراکندگی و عمق استراتژیک تأسیسات و حفظ قابلیت پاسخگویی، بازدارندگی را همچنان معتبر نگه داشته‌اند.

آمریکا و متحدانش با وجود به‌کارگیری ابزارهای نظامی و اقتصادی گسترده، نتوانستند به اهداف اعلام‌شده برسند. این ناکامی صرفاً شکست تاکتیکی نیست؛ بلکه نشان‌دهنده محدودیت‌های ساختاری راهبرد فشار حداکثری در مواجهه با کشوری است که اراده مقاوم و ظرفیت بومی‌سازی را همزمان در اختیار دارد.

برای جمهوری اسلامی این تجربه بار دیگر اهمیت اتکا به توان داخلی را اثبات کرد. صنایع دفاعی که روزگاری بسته بودند، امروز به یکی از ارکان اقتدار ملی تبدیل شده‌اند. این دستاورد نه در شرایط آرامش، بلکه در دل تحریم و جنگ به دست آمده و به همین دلیل ارزشمندتر است. در نهایت، آنچه ایران با به امروز شده داده پاسی روشن برای آینده دارد: هرگونه محاصره مبتنی بر فروپاشی یا تسلیم توان دفاعی این کشور، محاسبه‌ای را اشتباه است. ایران همچنان می‌تواند از خود دفاع کند و هزینه‌های سنگینی بر مهاجمان تحمیل نماید. این واقعیت برای مبنای هرگونه ارزیابی واقع‌بینانه از معادلات امنیتی منطقه باشد.

ارزیابی‌های اطلاعاتی آمریکا نوشته که ایران بخش عده‌ای از قابلیت‌های موشکی خود را حفظ کرده و بسیاری از سایت‌های زیرزمینی دوباره عملیاتی شده‌اند. برخی برآوردها حاکی از آن است که حدود ۷۰ درصد از موجودی موشکی پیش از جنگ همچنان در اختیار نیروهای مسلح است. فارین افزر و گارلین جگن و فشار حاکم‌نری را بر نیست استراتژیک برای واشینگتن کرده‌اند. آن‌ها تأکید کرده‌اند که آمریکا توانسته برنامه موشکی ایران را بدون کن رژیم را وادار به تسلیم نماید یا بازدارندگی تهران را از بین ببرد. مجله نیویورکر نیز نوشته که پس از شش ماه آمریکا در حال باخت به ایران است و اهداف اولیه محقق نشده است.

آمریکا تلاش دارد تا تصویری از موفقیتهای ارائه دهد، و اقبال اما چیزی دیگری است: فشار داکتری اقتصادی ایران در دهه، و نقبشکست و تهديد نظامی نیز به دلیل هزینههای بالا و حفظ قابلیت پاسخگویی، به ابراز سؤالی تبدیل شد.

تسلطگران غربی به سرعت بازسازی منابع دفاعی ایران نیز اشاره کردهاند. گزارشهای اندیشکدههایی مانند CSIS نشان می‌دهد ایران با وجود آسیب‌ها توانسته تولید پهپاد را سریعتر از انتظار از سر بگیرد و شبکه‌های تأمین را تطبیق دهد.

محاسبات اشتباه متحدان منطقه‌ای

بخشی از خوشبینی نسبت به کارآمدی دفاعی ایران
از سوی برخی کشورهای عربی حامی سیاست‌های آمریکا
وجود داشت. این کشورها به تصور اینکه ایران پس از
حمله‌ات متوالی توان پاسخ مؤثر نخواهد داشت، از تشدید
فشارها حمایت کردند. اما آنچه رخ داد نشان داد که محاسبات
نادرست بوده است. ایران نتوانست بازدارندگی خود را حفظ
کرد، بلکه با نمایش مداوم تولید و آمادگی عملیاتی، پیام

نشان‌دهنده تحول ساختاری عمیق است.

تجربهای طولانی مدت که قرار بود صنعت دفاعی را فتح کند، در عمل به موتور محرک بومی‌سازی تبدیل شد. شبکه‌ای متشکل از حدود ۹۳۰۰ شرکت دانش‌بنیان را خلق کرد. و خصوصی در زنجیره تأمین مشارکت دارند و بخش قابل توجهی از قطعات در داخل تولید می‌شود. این ساختار غیرمتمرکز و انعطاف‌پذیر یکی از دلایل اصلی مقاومت صنعت دفاعی در برابر حملات هوایی و محدودیت‌های تحریم بوده است.

مقامات دفاعی تأکید کرده‌اند که تولید برخی اقلام استراتژیک، به‌ویژه پهپاد و موشک، در فاصله میان جنگ ۱۲ روزه سال ۱۴۰۴ و درگیری‌های سال ۱۴۰۵ تقریباً دو برابر و در برخی موارد چند برابر شده است. این جهش در شرایطی رخ داد که دشمنان انتظار داشتند زیرساخت‌ها آسیب جدی دیده و بازسازی طولانی شود.

اعتراف رسانه‌های غربی

درگیری هاست. خطوط تولید برخی سامانه‌های کلیدی نه‌تنها متوقف نشد، بلکه با بهره‌گیری از ظرفیت‌های پراکنده و زیرزمینی سطح تولید بالا رفت. رونمایی از خطوط تولید زیرزمینی پیمای روشن مخابره کرد: صنعت دفاعی ایران در عمل نیز قابلیت استمرار دارد.

در حوزه پمپاها تولید به سطحی رسیده که ارزیابی‌های غربی سرعت بازسازی آن را فراتر از انتظار دانسته‌اند. در حوزه موشکی نیز بخش قابل‌توجهی از ظرفیت‌های زیرزمینی حفظ شده است. ایران از مرحله کپی‌برداری عبور کرده و به نوآوری و طراحی بومی رسیده؛ واقعیتی که حتی منتقدان غربی به‌طور صریح می‌پذیرند.

رسانه‌ها و به‌شماره‌دهای غربی نیز نتوانسته‌اند ناکامی را به‌رشد فشار حداکثری را انکار کنند. نیویورک تایمز به نقل از

تولید پهبادهای به عنوان یکی از ابزارهای اصلی بازدارندگی نامتعارف ایران به سطحی رسیده که حتی ارزیابی‌های غربی سرعت بازسازی آن را فراتر از انتظار توصیف کرده‌اند. در حوزه موشکی نیز با وجود آسیب به برخی تأسیسات روزمینی، بخش قابل توجهی از ظرفیت‌های ذخیره‌سازی و پرتاب زیرزمینی حفظ شده و امکان پاسخگویی همچنان موجود دارد. این دستاوردها نتیجه سال‌ها سرمایه‌گذاری روی نیروی انسانی متخصص، شبکه‌سازی صنعتی و تبدیل تحریم به فرصت است.

در شرایطی که آمریکا و برخی متحدان منطقه‌ای‌اش با اتکا به روایت فروپاشی توان دفاعی ایران، سیاست فشار حداکثری و تهدید نظامی را پیش بردند، واقعیت‌های میدانی چیز دیگری نشان داد. جمهوری اسلامی نه تنها تسلیم نشد، بلکه با اتکا به ظرفیت‌های بومی، منابع دفاعی خود را تقویت کرد و ثابت کرد که همچنان حرف‌های جدی در عرصه مذاکره دارد.

جنگ‌های اخیر و تشدید فشارهای اقتصادی و نظامی
 بار دیگر این پرسش را مطرح کرد که آیا فشار حداکثری
 می‌تواند اراده ملی و توان دفاعی یک کشور را درهم بشکند؟
 پاسخ میدانی و صنعتی ایران منفی بوده است. در حالی
 که برخی محافل غربی و عربی پروپاگاندای فحش‌آمیز
 و تحقیرآمیزی را علیه ایران در پی گرفته‌اند، آنچه رخ داد
 تدویم و تولید، افزایش خودکفایی و حفظ بازدارندگی بود.

از وابستگی تا خودکفایی ۹۰ درصدی

اطاقوت راهبردی ایران حرکت شتابان

خودکفایی در صنایع دفاعی است. بر اساس اظهارات مقامات وزارت دفاع، ایران امروز بیش از یک هزار نوع سلاح، تجهیزات و مهمات را به صورت بومی تولید می‌کند و نرخ خودکفایی به حدود ۹۰ درصد رسیده است. این رقم در مقایسه با وابستگی نزدیک به ۹۰ درصدی پیش از انقلاب،

نیروهای مسلح روسیه به حملات خود علیه تأسیسات زیرساختی اوکراین در بخش‌های حمل‌ونقل، انرژی و بندری ادامه می‌دهند. این حملات که عمدتاً با پهپاد و حملات هوایی انجام می‌شود، بخشی از راهبرد مسکو برای تضعیف توان لجستیکی و نظامی کی‌یف به شمار می‌رود.

ویتالای کلیچکو، شهردار کی‌یف، اعلام کرد حملات هوایی روسیه بار دیگر «پل جنوبی» پایتخت اوکراین را هدف قرار داده است. وزارت دفاع روسیه نیز با صدور بیانیه‌ای تأیید کرد که نیروهایش یک پل جاده‌ای و راه‌آهن را که از رودخانه دنیپر در کی‌یف عبور می‌کند، با پهپاد هدف قرار داده‌اند. به گفته این وزارتخانه، این پل جابه‌جایی نیروها و تدارکات برای نیروهای مسلح اوکراین در دونباس را تسهیل می‌کرد.

مقام‌های کی‌یف پیش‌تر بر اعلام کرده بودند که پس از حمله پهپادهای روسیه، پل جنوبی در هر دو جهت به روی خودروها بسته شده است. اختلال در این مسیر ارتباطی می‌تواند تأثیر مستقیمی بر انتقال نیرو و تجهیزات به جبهه‌های شرقی داشته باشد و فشار لجستیکی بر ارتش اوکراین را افزایش دهد.

علاوه بر هدف قرار دادن پل، وزارت دفاع روسیه اعلام کرد پست برق کی‌یف که برق تأسیسات مجتمع نظامی-صنعتی در کی‌یف و منطقه اطراف آن را تأمین می‌کند، نیز مورد حمله قرار گرفته است. قطع یا اختلال در تأمین برق تأسیسات نظامی-صنعتی می‌تواند تولید و تعمیر تجهیزات را با مشکل مواجه کند و زنجیره

حملات روسیه به زیرساخت‌های حیاتی اوکراین بررسی شد

راهبرد جدید مسکو در جنگ فرسایشی

مقدم نبرد، مسکو تلاش می‌کند با ایجاد اختلال در پشت جبهه، توان پشتیبانی ارتش اوکراین را کاهش دهد. به‌لحاظ، نیروگاه‌ها، مجتمع‌های صنعتی و کشتی‌های دریایی می‌تواند تأثیر جعیمی بر توان عملیاتی نیروهای اوکراینی داشته باشد. از سوی دیگر، اوکراین با تکیه بر کمک‌های نظامی غرب و تلاش برای ترمیم سریع آسیب‌ها، سعی در حفظ جبهه‌ها دارد. با این حال، تلاش برای ترمیم به نفع نقاط کلیدی مانند فرج جنوبی کیف و تارکاد اودسا نشان می‌دهد که مسکو همچنان قادر است در عمق خاک اوکراین عملیات انجام دهد و فشار را بر سایر زیرساخت‌های حیاتی حفظ کند. این حملات در شرایطی انجام می‌شود که جنگ از مراحل فزاینده خود شده و هر طرف به دنبال تضعیف توان طرف مقابل از طریق هدف‌گیری منابع و خطوط ارتباطی هستند. تداوم چنین حملاتی می‌تواند هزینه‌های بازسازی و نگهداری زیرساخت‌ها را برای اوکراین افزایش دهد و در بلندمدت بر پایداری جبهه‌ها تأثیر بگذارد. در مجموع، هدف قرار دادن پل‌ها، سیم‌های برق، مجتمع‌های صنعتی و بندری و کشتی‌های حامل تجهیزات، بخشی از الگوی مشخص حملات روسیه برای ایجاد اختلال در پشتیبانی نظامی اوکراین است. این اقدامات نشان‌دهنده تلاش مسکو برای گسترش دامنه جغرافیای خود از خطوط مقدم و فشار آوردن بر توان لجستیکی و صنعتی کی‌یف است.

ادامه هدف قرار دادن تأسیسات حمل و نقل، انرژی و بندری نشان می‌دهد روسیه همچنان بر راهبرد فرسایشی تأکید دارد. به جای تمرکز صرف بر خطوط